

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **H.K.T.** , narozená dne ...
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-8/SO-2018

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-8/SO-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-8/SO-2018.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Dne 26. 7. 2017 žalobkyně podala Ministerstvu vnitra žádost o povolení k dlouhodobému

pobytu. Následně žalobkyně podala žádost o překvalifikování žádosti – o změnu obsahu podání podle § 41 odst. 8 správního řádu (datováno dne 10. 11. 2017, došlo správnímu orgánu dne 13. 11. 2017).

2. Usnesením ze dne 4. 12. 2017, č.j. OAM-20127-24/DP-2017, Ministerstvo vnitra změnu obsahu žádosti žalobkyně ze dne 26. 7. 2017, vedené pod sp. zn. OAM-20127/DP-2017, nepovolilo. Proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 4. 12. 2017, č.j. OAM-20127-24/DP-2017, se žalobkyně odvolala.
3. Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017, č.j. OAM-20127-25/DP-2017, Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně zamítlo a povolení k dlouhodobému pobytu nevydalo podle § 46 odst. 5 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se i přes vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 12. 2017, č.j. OAM-20127-25/DP-2017, se žalobkyně odvolala.
4. Rozhodnutím ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-7/SO-2018, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 4. 12. 2017, č.j. OAM-20127-24/DP-2017, zamítla a napadené usnesení Ministerstva vnitra ze dne 4. 12. 2017, č.j. OAM-20127-24/DP-2017, potvrdila.
5. Rozhodnutím ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-8/SO-2018, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 12. 2017, č.j. OAM-20127-25/DP-2017, zamítla a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 12. 2017, č.j. OAM-20127-25/DP-2017, potvrdila.
6. Žalobou došlou soudu dne 9. 5. 2018 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-7/SO-2018. Žalobou došlou soudu dne 10. 5. 2018 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-8/SO-2018. U zdejšího soudu byly obě tyto žaloby zapsány pod sp. zn. 30A 108/2018.
7. Žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-7/SO-2018, byla bez nařízení jednání odmítnuta pro nepřípustnost usnesením zdejšího soudu ze dne 16. 10. 2019, č.j. 30A 108/2018-74.
8. O žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-8/SO-2018, k jejímuž projednání bylo nařízeno jednání na den 23. 10. 2019, Krajský soud v Plzni rozhodl tímto rozsudkem.

Žalobní body

9. Dle názoru žalobkyně žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobkyně zásadním způsobem nesouhlasí s důvodem zamítnutí své žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (tj. že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti).
10. (i) Žalobkyně namítá zcela zásadní pochybení spočívající v tom, že s ní bylo vedeno řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studium – směrnice 2004/114/ES, a to navzdory tomu, že se domáhala toho, aby bylo vedeno řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studium – nesměrnice. Žalobkyně upozorňuje na

skutečnost, že v její samotné žádosti o dlouhodobý pobyt je uvedeno pouze „studium“, nikoliv „studium – směrnice 2004/114/ES“, jak z vlastní iniciativy dovodil správní orgán. Žalobkyně se svou žádostí ze dne 13. 11. 2017 domáhala toho, aby řízení bylo překvalifikováno, žádosti však bezdůvodně nebylo vyhověno. Žádost žalobkyně o překvalifikování její žádosti nelze dle obsahu chápat jako žádost o změnu obsahu podání, ale o upřesnění její žádosti. Správní orgán tak postupoval nezákonně, neboť žalobkyni *de facto* proti její vůli vnutil jisté řízení, odmítl na její žádost řízení překvalifikovat na řízení žalobkyní zamýšlené a následně jí tuto vnucenou žádost zamítl. Žalobkyně dále namítá nesprávnost argumentace žalované, která uvádí, že žalobkyně nijak neprokázala, že jí hrozí v případě nevyhovění žádosti o překvalifikování její žádosti vážná újma, a že újma jí naopak hrozí v případě vyhovění její žádosti. Žalobkyně ve své žádosti o překvalifikování zcela jasně uvedla, v čem spatřuje jí hrozící újmu pro případ nevyhovění žádosti o překvalifikování. Žalobkyně upřímně uvedla, že jí pro případ nevyhovění žádosti o překvalifikování hrozí ztráta pobytového oprávnění, která by jí v konečném důsledku znemožnila dokončit studium na vysoké škole a veškeré a značné náklady, které dosud vynaložila na studium na území České republiky, by byly náklady neúčelné a zbytečně vynaloženými. Zároveň je zcela absurdní závěr žalované, že žalobkyni by hrozila újma pro případ vyhovění její žádosti o překvalifikování. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení o žádosti, které je ovládáno zásadou dispoziční, měl správní orgán žalobkyni vyhovět a vést s ní řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studium – nesměrnice.

11. (ii) Žalobkyně dále napadenému rozhodnutí vytýká jeho přepjatý formalismus. Žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že se pro studium na střední škole rozhodla proto, že na přípravném kurzu se nemohla dostatečně naučit českému jazyku, neboť tyto přípravné kurzy navštěvuje mnoho cizinců. Z důvodu, aby její budoucí studium bylo skutečně plnohodnotné a přínosné z dlouhodobého hlediska a umožnilo jí řádně se uplatnit na trhu práce v budoucnu, rozhodla se na nějakou dobu zvolit školu, ve které je majorita českých studentů, kde bude více příležitostí naučit se nejen českému jazyku, ale též českým zvyklostem a řádně se integrovat do společnosti. Stále se však jedná o přípravu na budoucí povolení, oba studijní programy probíhají v průběhu dne a mají srovnatelný počet výukových hodin. Jediným rozdílem mezi nimi jsou rozdílné akreditace obou škol. K zamítnutí žádosti došlo v důsledku nezákonného postupu správního orgánu. Proto bylo dle názoru žalobkyně na místě takový postup označit za tzv. přepjatý či nemístný formalismus, jenž je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud.

Vyjádření žalované k žalobě

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že na povolení změny obsahu podání nemá účastník řízení právní nárok a správní orgán povolí změnu obsahu podání jen za podmínek stanovených zákonem (§ 41 odst. 8 správního řádu).
13. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se podaná žádost o změnu obsahu podání nemůže týkat žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (taková nebyla podána), ale podání - žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podané žalobkyní dne 26. 7. 2017, tedy v době platnosti dlouhodobého víza za účelem studia na České zemědělské univerzitě v Praze splňujícího podmínky směrnice Rady

2004/114/ES ze dne 13. 12. 2004 o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolnické služby (dále jen „*směrnice 2004/114/ES*“) s platností do 15. 9. 2017, přičemž konstatoval, že dlouhodobý pobyt na území České republiky nebyl žalobkyni dosud povolen a z aktuálně uděleného pobytového oprávnění (tj. dlouhodobého víza) nelze podat žádost o změnu účelu pobytu.

14. I v případě, kdyby správní orgán I. stupně žádost žalobkyně ze dne 26. 7. 2017 posoudil podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, by bylo nutné, aby účel pobytu splňoval podmínky směrnice 2004/114/ES, a tedy i podmínky § 42d ve spojení s § 64 odst. 1 a zároveň odst. 2 zákona o pobytu cizinců. I z tohoto důvodu byla žádost posouzena jako žádost podle § 42d téhož zákona. Podle § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec sice povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na zastupitelském úřadu, resp. možnost podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia na území České republiky Ministerstvu vnitra v průběhu pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů § 42d téhož zákona nestanovuje, nicméně jelikož bylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum, jehož účel splňoval podmínky studia – směrnice 2004/114/ES, je třeba, aby byly tyto podmínky splněny i v rámci žádosti o dlouhodobý pobyt navazující na dlouhodobé vízum (viz § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
15. Žalovaná se přiklonila k závěru správního orgánu I. stupně, že žalobkyně nikterak neprokázala své tvrzení, že jí hrozí v případě, že by nedošlo ke změně obsahu její žádosti, vážná újma ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Argument žalobkyně spočívající v nemožnosti dokončit studium na vysoké škole nemůže obstát, neboť toto studium žalobkyně dosud nezačala, rovněž žádným ověřitelným způsobem nedoložila finanční náklady, které dosud na studium na území České republiky vynaložila. Účelem dosavadního pobytu na území České republiky byla příprava v akreditovaném programu na studium na České zemědělské univerzitě v Praze, který absolvovala, nicméně vědomě nenavázala na bakalářský studijní program na jedné z fakult této univerzity, ale jak je uvedeno ve vyjádření ze dne 13. 11. 2017, žalobkyně se rozhodla pokračovat ve zdokonalování se v českém jazyce, a to na střední škole s majoritou českých studentů. Žalovaná má též za to, že reálná újma by nastala v případě povolení změny obsahu podání, neboť v důsledku toho by nebylo možné žádost vůbec meritorně posoudit, žádost by byla posouzena jako zjevně právně nepřipustná a řízení o ní by bylo ihned zastaveno. Podmínkou povolení k dlouhodobému pobytu totiž ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je mimo jiné prokázání trvání stejného účelu pobytu, tj. v případě žalobkyně studium – směrnice 2004/114/ES, což by v daném případě nebylo splněno.
16. Skutečnost, že žalobkyně má v úmyslu na území České republiky dále pobývat za jiným účelem, než pro který jí bylo uděleno dlouhodobé vízum, není samo o sobě důvodem pro překvalifikování žalobkyní podané žádosti. Žalobkyně sice nesplňuje podmínku pro změnu obsahu podané žádosti, ale měla možnost požádat o jiná pobytová oprávnění podle zákona o pobytu cizinců.
17. Řešení situace, kdy sama žalobkyně reálně změnila účel pobytu, tak nebylo ve změně obsahu podané žádosti, neboť ať už by o návrhu na změnu obsahu žádosti bylo rozhodnuto jakkoliv, žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu by s ohledem na § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebylo možné vyhovět.
18. K opakující se námitce, že v podané žádosti bylo uvedeno „*studium*“, nikoliv „*studium – směrnice 2004/114/ES*“, žalovaná s ohledem na shora uvedené připomíná, že vzhledem k

dosavadnímu pobytovému oprávnění – dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem účasti na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované Českou zemědělskou univerzitou v Praze, jež bylo studiem podle směrnice 2004/114/ES, tudíž v rámci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu navazujícímu na dlouhodobé vízum je nutné pokračovat ve stejném účelu, tedy ve studiu, které bude ve smyslu § 42d zákona o pobytu cizinců splňovat podmínky § 64 odst. 1 a 2 téhož zákona, což znamená, že žalobkyně nebyla oprávněna podat žádost o jiný účel pobytu než dosud povolený, tj. studium – směrnice 2004/114/ES, přičemž jí předložený doklad nesplňoval podmínky § 64 odst. 1 a 2 uvedeného zákona, a tudíž nešlo o studium – směrnice 2004/114/ES. Z obsahu podané žádosti a s ohledem na výše uvedené tedy bylo na místě dovozovat, že se žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia – směrnice 2004/114/ES. Žalovaná pro doplnění uvádí, že žalobkyně předložila rozhodnutí o přijetí ke vzdělávání ve střední škole, které nelze v daném případě akceptovat, neboť podle § 64 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vzděláváním ve střední škole nebo v konzervatoři pro účely vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) rozumí pouze vzdělávání v rámci výměnného programu uskutečňovaného v tuzemské hostitelské organizaci a odbornou praxí pouze odborná praxe bezplatná. Uvedená podmínka tudíž v daném případě splněna nebyla.

19. Ve vyjádření k žalobě žalovaná dále uvedla, že podmínkou vydání povolení k dlouhodobému pobytu je skutečnost, že žalobkyně prokáže splnění podmínek požadovaných zákonem. To se v případě žalobkyně nestalo, když nebylo prokázáno plnění deklarovaného účelu pobytu tím, že žalobkyně nedoložila ani na výzvu správního orgánu I. stupně potvrzení o studiu splňující zákonné podmínky, tj. musí se jednat o studium splňující podmínky § 64 odst. 1 a zároveň odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. studium – směrnice 2004/114/ES. V případě žalobkyně bylo vyžadováno např. potvrzení o studiu v akreditovaném studijním programu na vysoké škole v akademickém roce 2017/2018, popř. potvrzení o vyšším odborném vzdělávání v oborech vzdělání ve vyšší odborné škole ve školním roce 2017/2018, nebo potvrzení o účasti na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou. Ve výzvě byla poučena, že pro účely vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42d ve spojení s § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců se studiem, resp. vzděláváním ve střední škole nebo konzervatoři zapsané do rejstříku škol a školských zařízení podle školského zákona, rozumí pouze vzdělávání v rámci výměnného programu. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně zcela správně přistoupil k zamítnutí předmětné žádosti. Nejednalo se tak o namítaný „přepjatý formalismus“, postupoval-li správní orgán v souladu se zákonem. Správní orgán I. stupně nemohl vyhovět žádosti žalobkyně, neboť zákon o pobytu cizinců tuto možnost nepřipouští.

Jednání před soudem

20. Při jednání před soudem dne 23. 10. 2019 zástupkyně žalobkyně a žalovaná setrvaly na svých argumentacích uplatněných v žalobě a ve vyjádření žalované k ní. Bylo zjištěno, že v žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu podané Ministerstvu vnitra dne 26. 7. 2017 je jako účel pobytu na území uvedeno „studium“.

Posouzení věci krajským soudem

21. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

22. Žaloba není důvodná.
23. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-8/SO-2018, soud konstatuje, že s touto námitkou je nutno se vypořádat přednostně, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních žalobních námitek. Má-li rozhodnutí správního orgánu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. U těchto jednotlivých atributů přezkoumatelnosti je možno vycházet z ustálené praxe správních soudů (ať už jde o přímo použitelné závěry týkající se rozhodnutí správních orgánů nebo analogicky použitelné závěry vztahující se k rozhodnutím krajských soudů). Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou má žalobkyně patrně na mysli, lze poukázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS. Ve smyslu těchto rozsudků je nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů dána zejména tehdy, jestliže z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Zdejší soud však v tomto případě žádnou takovou vadu rozhodnutí správních orgánů neshledal. Soudní praxe považuje rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo odvoláním napadeno, za jeden celek. V přezkoumávané věci představuje jeden celek rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-21852-8/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 12. 2017, č.j. OAM-20127-25/DP-2017. Soud tu nemá pochybnosti o důvodech, proč žalovaný správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí; z žaloby ostatně vyplývá, že tyto pochybnosti nemá ani žalobkyně, neboť s právními názory a závěry správních orgánů nesouhlasí a namítá jejich nesprávnost.
24. K námitce týkající se nevyhovění žádosti žalobkyně o „překvalifikování“ žádosti soud uvádí, že ustanovení § 41 odst. 8 správního řádu stanovuje: *Požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli brozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.*
25. K tomu se odborná literatura vyjadřuje zejména takto: „*Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli brozí vážná újma. Užití modální sloveso „může“ dává tušit, že tehdy, brozí-li podateli vážná újma, je dán prostor pro správní úvahu; v opačném případě nemůže být zpětvzetí nebo změna obsahu povolena.*“ (Lukáš Potěšil a kol.: Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 234) a „*Zpětvzetí nebo změnu obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit, může správní orgán povolit (na povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání tedy není právní nárok) jen tehdy, jestliže podateli brozí vážná újma.*“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 5. vyd. Praha 2016, str. 229).
26. Z § 41 odst. 8 správního řádu plyne, že správní orgány nejsou povinny změnu obsahu podání povolit, nýbrž ji povolit mohou. Rozhodnutí o žádosti o povolení změny však není na jejich libovůli, ale je nutno přihlídnout k okolnostem konkrétního případu. Je zde tedy prostor pro správní uvážení správního orgánu. Správní orgán musí o takové žádosti rozhodnout, a to usnesením. Pro povolení změny musí být splněny dvě kumulativní podmínky. První z nich je, že žádost musí být podána do vydání rozhodnutí. Tato

podmínka v případě žádosti žalobkyně bezesporu splněna byla. Druhou podmínkou je hrozící vážná újma. Je na žadateli, aby hrozící vážnou újmu specifikoval. Splnění této podmínky je mezi účastníky soudního řízení sporováno.

27. V žádosti o překvalifikování žádosti – o změnu obsahu podání podle § 41 odst. 8 správního řádu žalobkyně uvedla, že v případě nevyhovění žádosti o změnu obsahu žádosti by jí bezpochyby vznikla vážná újma – jednak by jí hrozila ztráta pobytového oprávnění, která by jí v konečném důsledku znemožnila dokončit studium na vysoké škole, a jednak by veškeré a značné náklady, které dosud vynaložila na studium na území ČR, byly náklady neúčelné a zbytečně vynaloženými.
28. K této otázce žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla zejména to, že žalobkyně nikterak neprokázala, že jí hrozí v případě, že by nedošlo ke změně obsahu její žádosti, vážná újma ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Naopak újma by jí hrozila v případě povolení změny obsahu podání. Nadto žalovaná konstatovala, že skutečnost, že žalobkyně má v úmyslu na území České republiky dále pobývat za jiným účelem, než který jí byl udělen na základě dlouhodobého víza, není samo o sobě důvodem pro překvalifikování podané žádosti. Žalovaná podotkla, že žalobkyně sice nesplňuje podmínku pro změnu obsahu podané žádosti, ale má možnost požádat o jiná pobytová oprávnění podle zákona o pobytu cizinců.
29. Soud se s názorem, že žalobkyně neprokázala hrozbu vážné újmy, ztotožňuje. Nevyhovění žádosti (např. o povolení k dlouhodobému pobytu) správním orgánem nemůže samo o sobě představovat pro žadatele vážnou újmu, protože je jen pojmovým následkem shledaného nesplnění hmotněprávních a/nebo procesních podmínek stanovených zákonem nebo na základě zákona. Znemožnění dokončení studia na vysoké škole se sotva může dovolávat někdo, kdo jako řádný student ve vysokoškolském studijním programu ještě nebyl přijat. Česká zemědělská univerzita v Praze ostatně žalobkyni poučila o tom, že v případě, že z jakýchkoliv důvodů nebude přijata jako řádný student na tuto vysokou školu, bude uvedená vysoká škola o této skutečnosti neprodleně informovat odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, aby bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zrušeno. Žalobkyně také nijak nezpochybnila argument žalované, že má možnost požádat o jiná pobytová oprávnění podle zákona o pobytu cizinců.
30. V žalobě se rovněž namítá, že žádost žalobkyně o překvalifikování její žádosti nelze dle obsahu chápat jako žádost o změnu obsahu podání, ale o upřesnění její žádosti. Správní orgán z obsahu žádosti, úpravy dlouhodobého pobytu za účelem studia v zákoně o pobytu cizinců a předchozího pobytového oprávnění žalobkyně vyhodnotil její podání jako žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle směrnice 2004/114/ES. I podle názoru soudu není podstatné, že v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu bylo uvedeno pouze „studium“ bez bližší specifikace, protože pro jiný typ studia než podle směrnice 2004/114/ES dlouhodobý pobyt ani být povolen nemůže. Samotná žádost žalobkyně datovaná dne 10. 11. 2017 a došlá správnímu orgánu dne 13. 11. 2017 je ostatně nazvána „*žádost o překvalifikování žádosti – o změnu obsahu podání dle § 41 odst. 8 správního řádu*“.
31. K věci je třeba dodat, že je nutno rozlišovat, o jaký typ oprávnění se jedná. Ze zákona o pobytu cizinců je patrné, že ministerstvo může udělit za účelem studia jednak dlouhodobé vízum a jednak povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně pobývala na území ČR na základě uděleného dlouhodobého víza za účelem studia splňujícího podmínky směrnice 2004/114/ES, a to s platností od 19. 1. 2017 do 15. 9. 2017. Dne 26. 7. 2017 podala žádost o

povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia.

32. Podle § 30 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje ministerstvo na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce.*
33. Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.*
34. Povolení k dlouhodobému pobytu je tedy vyšší bytové oprávnění a navazuje na dlouhodobé vízum. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia je podle § 42d odst. 1 (a podle § 64 odst. 2) zákona o pobytu cizinců možné udělit pouze pro studium, které splňuje podmínky směrnice 2004/114/ES. Takovým studiem je v případě vzdělání na střední škole pouze vzdělávání v rámci výměnného programu uskutečňovaného v tuzemské hostitelské organizaci.
35. K tomu soud konstatuje, že žalobkyní zmíněná akreditace je hlavním hlediskem při posuzování splnění podmínek pro vyhovění žádosti. Zákon o pobytu cizinců nedává prostor pro uvážení, zda povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia může být uděleno pro jakékoliv studium. Ustanovení § 42d zákona o pobytu cizinců jasně stanovuje, že se musí jednat o studium podle § 64 odst. 1 ve spojení s odst. 2 téhož zákona. Dlouhodobý pobyt tak lze povolit pouze pro studium splňující podmínky směrnice 2004/114/ES. Žalobkyní předložené potvrzení o studiu žáka na Střední škole živnostenské Sokolov, příspěvkové organizaci, vystavené dne 1. 9. 2017, nesplňuje podmínky podle směrnice 2004/114/ES, a proto Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobkyni k odstranění vad žádosti a současně ji poučilo o tom, co se považuje za doklad potvrzující trvání účelu pobytu, v čem spočívá konkrétní vada jí předložené náležitosti k žádosti, popř. jak je potřeba tuto vadu odstranit. Jelikož žalobkyní předložené listiny neprokazovaly splnění účelu pobytu, tj. studium podle směrnice 2004/114/ES, resp. byla prokázána existence skutečností, které naplňují důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 46 odst. 5 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, byla žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v souladu se zákonem zamítnuta.
36. Námitka týkající se nevyhovění žádosti žalobkyně o změnu obsahu podání nebyla tudíž shledána důvodnou.
37. K námitce přepjatého formalismu napadeného rozhodnutí soud uvádí, že žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně měl tento přepjatý formalismus spočívat. V žalobě se v zásadě pouze vysvětluje, z jakého důvodu se žalobkyně rozhodla pro studium na střední škole. Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí přehledně vyjevila, z jakého skutkového stavu vycházela a pod jaká právní ustanovení jej podřadila. S odůvodněním napadeného rozhodnutí žalobkyně z úhlu pohledu eventuálního přepjatého formalismu nepolemizuje. Má toliko za to, že se stále jedná o přípravu na budoucí povolení [možná: povolání], oba studijní programy probíhají v průběhu dne a mají srovnatelný počet výukových hodin; jediným rozdílem mezi nimi jsou rozdílné akreditace obou škol. K zamítnutí žádosti došlo podle názoru žalobkyně v důsledku nezákonného postupu správního orgánu. Z toho žalobkyně bez dalšího dovozuje, že bylo na místě takový postup označit za tzv. přepjatý či nemístný formalismus, jenž je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. V případě této a

následující dikce se však jedná jen o obecné formulace bez konkretizované spojitosti s nyní posuzovanou věcí. Z uvedených tvrzení nelze dovodit, v čem by měl formalismus správního orgánu spočívat nebo v jaké úvaze či v jakém závěru správního orgánu jej lze spatřovat. Z toho důvodu považuje soud námitku přepjatého formalismu napadeného rozhodnutí za nedůvodnou.

Rozhodnutí soudu

38. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

39. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. října 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu